

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/190/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814200560
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814200560.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Alpenstrasse 2, CH-6300, Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, P.O.BOX 205, Bratislava, proti odporkyni: W. T., bytom B.. U. XX/XX, I. pod P., za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane odporkyne: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, o zaplatenie 302,68 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č.k. 15C/170/2014-91 zo dňa 17. decembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne vo výške 20,03 Eur, k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil, súčasne rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi vo výške 24,30 Eur a uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 99,50 Eur. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 96 ods. 1 prvá a druhá veta, § 151 ods. 1 prvá veta, § 146 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), ďalej ust. § 11 ods. 4, 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ako aj ust. § 13a ods. 1 písm. a), b), c) a ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania po posúdení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, teda zastavenia konania pre späťvzatie návrhu, prišiel k záveru, že v danom prípade navrhovateľ zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, a preto je povinný nahradiť trovy konania odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne. Zavinenie na strane navrhovateľa spočívalo podľa jeho názoru v tom, že vzal návrh na začatie konania späť z dôvodu, že si uplatňoval premlčanú pohľadávku, na ktorej premlčanie má súd, po zmene právnej úpravy v priebehu konania, prihliadať z úradnej povinnosti podľa ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., teda z obavy z pravdepodobného neúspechu v konaní, dôvodom späťvzatia návrhu teda nebolo správanie odporkyne. Ďalej konštatoval, že odporkyňa si trovy konania neuplatnila, preto jej náhradu trov konania nepriznal. V danej súvislosti poukázal na to, že vedľajší účastník si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v podaní zo dňa 27.03.2014 na sumu 20,49 Eur a následne v podaní zo dňa 05.12.2014 na sumu 79,06 Eur. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka prišiel k záveru, že vzhľadom na zavinenie navrhovateľa, vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorý má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, a teda nemožno mu odoprieť ani právo na zastúpenie advokátom, patrí náhrada trov konania. S námietkou navrhovateľa k neúčelnosti trov konania

vedľajšieho účastníka sa nestotožnil, keďže pri určení procesného zavinenia navrhovateľa nepovažoval za relevantné, či v priebehu súdneho konania nadobudla účinnosť právna norma, ktorá ustanovuje povinnosť súdu prihliadať na premlčanie z úradnej povinnosti, pretože až prejednaním veci a meritórnym rozhodnutím bude možné ustáliť, či v danej veci prichádza do úvahy aplikácia ust. § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Zdôraznil, že právny predchodca navrhovateľa pri podávaní návrhu si musel byť vedomý toho, že jeho návrh je premlčaný a teda musel znášať riziko v prípade vznesenia námietky premlčania odporkyňou, prípadne vedľajším účastníkom alebo zmenou úpravy procesného práva, ktorého následkom by bol navrhovateľov neúspech v konaní. Takéto riziko spojené s podaním návrhu na súd nie je možné podľa jeho názoru vykladať v tom zmysle, že navrhovateľ procesne nezavinil zastavenie konania. Z úradnej činnosti mu bolo známe, že navrhovateľ nadobúdala premlčané pohľadávky od pôvodného navrhovateľa zmluvou o postúpení pohľadávok, a preto aj navrhovateľ, ktorému bola takto postúpená pohľadávka, musel počítať s tým, že sa na neho prenáša riziko jeho právneho predchodcu. Napokon navrhovateľ v späťvzati návrhu potvrdil, že dôvodom späťvzatia návrhu bolo premlčanie uplatnenej pohľadávky. Zároveň dôvodil tým, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporkyne na pomoc a podporu v konaní pasívnej odporkyne, v konaní bol činný, vyjadril sa k návrhu, vzniesol námietku premlčania, preto podľa jeho názoru riadne a účelne bránil práva odporkyne. Podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov hodnota jedného úkonu právnej služby predstavuje sumu 24,90 Eur s tým, že za jednotlivé úkony právnej služby priznal advokátovi vedľajšieho účastníka odmenu a náhrady nasledovne: 1/ odmena podľa ust. § 13a ods. 1 písm. a) za prevzatie a prípravu zastúpenia vo výške 24,90 Eur a náhrada podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 eur, 2/ odmena podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) za odvolanie zo dňa 27.03.2014 vo výške 12,45 Eur a náhrada podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 Eur a 3/ odmena podľa ust. § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky za vyjadrenie zo dňa 05.12.2014 vo výške 24,90 Eur a náhrada podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 Eur. Trovy právneho zastúpenia spolu predstavovali sumu 86,37 Eur. Poukázal na to, že za trovy odvolacieho konania (20,49 Eur) si advokát vedľajšieho účastníka neuplatnil daň z pridanej hodnoty. Za ostatné úkony si daň z pridanej hodnoty uplatnil a vyčíslil, preto konštatoval, že odmena a náhrady v ostatnej sume 65,88 Eur sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty 13,18 Eur, celkom tak trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka predstavovali sumu 99,55 Eur.

Proti tomuto uzneseniu, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, nakoľko s vymedzenou časťou rozhodnutia nesúhlasil. Na úvod zdôraznil, že zákonodarca mal v úmysle vytvoriť priestor na vstup subjektu, ktorý bude aktívne chrániť spotrebiteľov v tzv. spotrebiteľských súdnych sporoch. Ďalej pripomenul, že v prípade spotrebiteľských zmlúv s účinnosťou od 01.05.2014 právny poriadok určuje orgánu rozhodujúcemu o nároku vyplývajúcom zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť prihliadať na premlčanie či inú zákonnú prekážku, na základe ktorej nemožno priznať plnenie i bez návrhu. Zastával preto názor, že odporkyňa ako spotrebiteľ by dosiahla v konaní rovnaký úspech bez pričinenia vedľajšieho účastníka, keďže tento neuviedol žiadne skutočnosti ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré je súd povinný zistiť sám z úradnej povinnosti a ktoré by navrhovateľa viedli k späťvzatiu žalobného návrhu. V danej súvislosti poukázal na to, že námietka premlčania bola vznesená právnym zástupcom vedľajšieho účastníka formulárovým podaním zo dňa 05.12.2014, hoci v tom čase už bolo zákonnou povinnosťou súdu prvého stupňa na premlčanie alebo inú prekážku pri uplatnení práva navrhovateľa prihliadnuť. Vzhľadom na vysoký štandard ochrany spotrebiteľa zákonmi a následne súdmi Slovenskej republiky tak označil za zbytočné a neúčelné, aby bol spotrebiteľ v konaní chránený aj tretím, cudzím subjektom. Uviedol, že súd nemôže uložiť účastníkovi konania povinnosť hradiť také trovy, ktoré druhý účastník vynaložil zbytočne s tým, že predpokladom priznania náhrady trov konania v konaní úspešnému účastníkovi je účelnosť trov vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Podľa jeho názoru totiž neplatí, že trovy právneho zastúpenia advokátom súd vždy trovami potrebnými na účelné uplatňovanie a bránenie práva s tým, že takýto záver nemá oporu nielen v jazykovom výklade ust. § 142 ods. 1 O.s.p., ale ani pomocou interpretačných metód nie je možné korektne uviesť presvedčivé argumenty pre právny názor vynímajúci trovy spojené so zastupovaním advokátom z posúdenia toho, či boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva alebo neboli. Mal za to, že je potrebné rozlišovať medzi právom na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc, v súvislosti s čím poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 M Cdo 1/2014, ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 3259/11, III. ÚS 3303/11 a I. ÚS 988/12. Zároveň spochybňoval spôsob vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ktorý označil za neadresný, uskutočnený len oznámením o vstupe do konania so žiadosťou o doručenie návrhu, a

to všetko bez akejkolvek znalosti predmetu konania len predpokladajúc podľa navrhovateľa, že ide o spotrebiteľský spor, pričom neraz ide o právoplatne skončené veci. Takáto neznalosť predmetu konania podľa jeho názoru neumožňuje chápať záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, ak nemá základnú vedomosť o tom, aké právo a právo koho má ako subjekt na to zriadený chrániť. Okrem toho obrana odporcov v jednotlivých konaniach spočíva v paušálnych úkonoch, pričom v každom konaní je vedľajší účastník zastúpený právnym zástupcom bez zreteľa na právnu či skutkovú náročnosť. Súdu prvého stupňa vytykal, že sa nezaoberal hodnotením postupu navrhovateľa, ktorý sa na jednoduché podanie nechal zastúpiť advokátom, ale vo vzťahu k uplatnenej náhrade trov konania možno jeho krok hodnotiť ako neefektívny a trovy konania, ktoré vznikli, ako vynaložené neúčelne. Na podporu svojej argumentácie spomenul uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2SŽi/10/2014 a sp. zn. 6 M Cdo 5/2013, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/465/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/207/2014, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/15/2014 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/69/2013. Považoval za zrejmé, že ak vedľajší účastník ponúka svoje služby na ochranu a pomoc spotrebiteľom, mal by byť dostatočne personálne a finančne vybavený, aby mohol svedomito vykonávať svoju činnosť. Na záver považoval za potrebné zdôrazniť, že Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutiach o právnej pomoci vo forme zastúpenia advokátom rozhodol, že otázka, či je právna pomoc nevyhnutná na to, aby bolo konanie spravodlivé, sa musí posudzovať vzhľadom na skutočnosť a okolnosti osobitné pre každú vec a závisí najmä od závažnosti konania pre žiadateľa, zložitosti uplatniteľného práva a konania, ako aj od schopnosti žalobcu účinne obhajovať svoju vec. V danej súvislosti pripomenul, že Súdny dvor nedospel k záveru, že právo právnickej osoby na zastúpenie advokátom v konaní znamená automaticky aj právo na náhradu trov konania za právne zastúpenie. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne sa náhrada trov konania nepriznáva.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril vedľajší účastník na strane odporkyne. Uviedol, že vstúpil legitímne do predmetného spotrebiteľského sporu na strane žalovaného spotrebiteľa, a to v súlade s ust. § 93 ods. 2, 3 O.s.p. Tento postup je zákonný a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa, dokonca ani jeho vedomosť o takomto konaní. Svoj vstup do konania vedľajší účastník považoval za opodstatnený, keďže spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti Združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa, sú trovy konania, náhradu ktorých požadujú, objektívne účelné. Poukázal na zjavnú príčinnú súvislosť podaného vyjadrenia a následného späťvzatia návrhu navrhovateľom a dôvodil, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania aj bez vyjadrenia vo veci samej pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Mal za to, že pokiaľ by Združeniu nebola súdmi priznávaná náhrada trov právneho zastúpenia tam, kde na tom vznikol zákonný nárok, viedlo by to následne k ohrozeniu až znefunkčneniu aktivít Združenia v prospech spotrebiteľov, čo by samozrejme len vyhovovalo ekonomickým záujmom navrhovateľa ako aj ďalším dodávateľom s obdobnými aktivitami ako navrhovateľ. Odmietnutie práva nemajetnému združeniu na plnú náhradu trov konania by podľa jeho názoru de facto znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, právo účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/87/2011 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/34/2012. Zastával názor, že v predmetnej veci neexistujú žiadne zákonné dôvody a ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, preto ktoré by bolo možné náhradu trov konania úspešnému vedľajšiemu účastníkovi nepriznať. Ďalej zdôraznil, že ku skúmaniu neprijateľných zmluvných podmienok ex offa súdom, resp. premlčania nedochádza v prevažnej väčšine konaní a považoval za zrejmé, že pri súčasnej vyťaženosti súdov a praxi navrhovateľ pri žalovaní premlčaných nárokov nie je objektívne možné, aby súdy dokázali v každom prípade prihliadať na premlčanie ex offa. V danej súvislosti konštatoval, že vedľajší účastník nemôže prejedukovať rozhodnutie prvostupňového súdu, teda vopred predvídať ako v konkrétnych veciach súdy rozhodnú, o to viac, ak súdy predvolávajú vedľajšieho účastníka na pojednávania. Dospel k záveru, že navrhovateľ svojimi neúspešnými pokusmi, ktoré spočívajú v žalovaní nedôvodných nárokov na súdoch, spôsobuje trovy konania, ktoré by mal byť v prípade jeho neúspechu povinný nahradiť úspešnej protistrane. Argumentáciu navrhovateľa, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri

súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, považoval za zjavne účelovú, nelogickú až absurdnú. Zdôraznil, že podania vedľajšieho účastníka týkajúce sa určitého súdneho konania za účelom ich efektívnosti nie je možné vypracovať bez kvalifikovanej analýzy veci, ktorej zodpovedá vysokoškolské právnické vzdelanie, pričom bez ohľadu na predpoklad hmotnoprávných poznatkov združenia je v občianskom súdnom konaní potrebná schopnosť procesnoprávneho uplatnenia hmotného práva. S ohľadom na uvedené označil právne zastúpenie vedľajšieho účastníka za dôvodné a účelné, sledujúce legitímny cieľ. Na podporu svojej argumentácie ohľadom práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania zároveň uviedol uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/16/2013 zo dňa 21. januára 2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/258/2012 zo dňa 31. júla 2012, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/87/2012 zo dňa 25. apríla 2012 a ďalšie. Vedľajší účastník je pripravený dôsledne presadzovať a chrániť oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnych konaniach, a to vystupovať proti dodávateľom na základe princípu "rovnosti zbraní" - možnosť zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátmi, čím navrhovateľ získava rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže náležite brániť a v dôsledku svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignuje. Keďže v danej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, vyjadril presvedčenie, že je potrebné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. V rámci spotrebiteľského práva pozitívny zásah štátu, ktorý je realizovaný spotrebiteľskou právnou úpravou, kompenzuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Pri ochrane spotrebiteľa musí zohrať úlohu aj súdna moc aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľa. S prihliadnutím na vyššie uvedené navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a navrhovateľa zaviazať k povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom v celkovej výške 25,01 Eur vrátane DPH.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje a na zdôraznenie správnosti ktorého dopĺňa nasledovné:

Odvolaním navrhovateľa bolo uznesenie súdu prvého stupňa napadnuté iba vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozhodnutia a uznesenie súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti (t.j. v časti zastavenia konania a vrátenia súdneho poplatku navrhovateľovi) ostalo právoplatné a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Podľa ust. § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia, ktorá sa uplatní aj v tomto prípade, je sankčná náhrada trov, ktoré by za iných okolností nevznikli.

Odvolací súd v nadväznosti na preskúmanie veci v rámci riadneho opravného konania považuje uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia o náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v zmysle vyššie citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku za správne,

vychádzajúc z toho, že zastavenie konania z dôvodu späťvzatia návrhu v celom rozsahu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 12.12.2014 procesne zavinil navrhovateľ, na základe čoho mu nepochybne vznikla povinnosť nahradiť trovy konania odporkyni a vychádzajúc z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi konania vystupujúcemu na jej strane.

Odvolací súd sa tak nestotožnil s námietkami navrhovateľa, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie musí nevyhnutne disponovať personálnym aparátom, u ktorého je daná odbornosť v oblasti práva, čo má byť okrem iného dôvodom na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia tomuto subjektu. Odvolací súd tak nepovažoval za správnu právnu úvahu, v zmysle ktorej trovy konania vedľajšieho účastníka, aj s prihliadnutím na vyhodnotenú jednoduchosť sporu, nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. V danej súvislosti totiž treba zohľadniť, že ak aj vedľajší účastník vo svojich podaniach používa opakujúce sa argumenty vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevyklučuje a zároveň nemožno prehliadnuť, že druhá procesná strana v obdobných právnych sporoch na uplatnenie svojho práva formou návrhu na vydanie platobného rozkazu používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti. Okrem uvedeného je samotnú účelnosť trov podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom navrhovateľ nedosiahol žiadny procesný úspech, naopak, procesne zavinil zastavenie konania späťvzatím návrhu bez toho, aby k tomu došlo v dôsledku správania sa odporkyne. Účelné trovy vedľajšieho účastníka v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom pri preskúmaní uznesenia súdu prvého stupňa č.k. 5Ro/11/2014-56 zo dňa 10. marca 2014, ktoré Krajský súd v Trenčíne na odvolanie vedľajšieho účastníka uznesením č.k. 19Co/507/2014-72 zrušil ako predčasné, aj podľa názoru odvolacieho súdu vznikli titulom právneho zastúpenia s tým, že súd prvého stupňa správne pri určení výšky trov právneho zastúpenia patriacich vedľajšiemu účastníkovi, ktorú navrhovateľ v odvolaní ani nerozporoval, postupoval podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odmena bola v nadväznosti na jej riadne a včasné vyčíslenie priznaná vedľajšiemu účastníkovi v správnej výške, a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa tak, ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p..

Skutočnosť, že aktuálne účinná právna úprava ukladá konajúcemu súdu v spotrebiteľských veciach povinnosť ex offo prihliadnuť okrem iného i na premlčanie uplatnenej pohľadávky, odvolací súd na rozdiel od navrhovateľa nepovažoval za dostatočný podklad pre formuláciu záveru o neúčelnosti trov konania vynaložených zo strany vedľajšieho účastníka. Vznesenie námietky premlčania možno aj napriek aktuálnemu zneniu ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa naďalej považovať za štandardný spôsob procesnej obrany dotknutého účastníka, ktorý bol pri zohľadnení konkrétností preskúmvanej veci spôsobilý privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie. V tejto súvislosti možno rovnako poukázať na skutočnosť, že k späťvzatiu návrhu na začatie konania v celom rozsahu navrhovateľom, zakladajúcemu jeho procesné zavinenie na zastavení konania, nedošlo bezprostredne po nadobudnutí účinnosti novelizovaného znenia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v jeho ust. § 5b (od 13.06.2014), ale až podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 12.12.2014, teda podľa všetkého z dôvodu účasti vedľajšieho účastníka v konaní a realizácie procesných úkonov sledujúcich obranu práv odporkyne s tým, že za riadny úkon procesnej obrany treba jednoznačne považovať aj vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 05.12.2014, v ktorom okrem vznesenia námietky premlčania uplatneného nároku vedľajší účastník zároveň poukázal na rozporupnosť obsahu žalobného návrhu, neprijateľnosť zmluvnej podmienky požadujúcej zaplatenie zmluvnej pokuty a nepreukázanie súvisiaceho nároku navrhovateľa, ako aj právne dôsledky spojené s odstúpením od zmluvy. Za týchto okolností, keď predmetné vyjadrenie vedľajšieho účastníka sa zakladalo na konkrétnej skutkovej a právnej argumentácii a svojím obsahom nepochybne sledovalo dosiahnutie procesného úspechu na strane odporkyne, niet rozumného dôvodu, pre ktorý by vedľajšiemu účastníkovi za spomínaný úkon právnej služby z dôvodu neúčelnosti nemala byť priznaná náhrada trov právneho zastúpenia.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Občiansky súdny poriadok totiž vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník hoci aj odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastúpením. To sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom, nakoľko vedľajší účastník má

v zmysle vyššie citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Pokiaľ je tak prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa znaky právne zložitejšieho sporu, a v prípade svojho procesného úspechu, prípadne zavinenia zastavenia konania odporkyňou, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporkyne vychádzajúc z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v prejednávanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

Preto bolo uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdené.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorý bol v odvolacom konaní procesne úspešný a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnil, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi vo výške 20,03 Eur vrátane DPH, a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 11.02.2015 podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. - vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. vo výške 8,30 Eur (v danom prípade odvolanie bolo podané len proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, teda rozhodujúca je suma, ktorú navrhovateľ špecifikoval ako nárok uplatňovaný v odvolaní, a to trovy právneho zastúpenia priznané súdom prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi v celkovej výške 99,55 Eur), k tomu príslušný režijný paušál vo výške 8,39 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 20 % DPH v zmysle ust. § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.